

عنوان مقاله:

راهبردهای برنامه‌ریزی صنایع فرهنگی بومی؛ رویکردها، اصول، و الگو

محل انتشار:

فصلنامه علمی راهبرد اجتماعی فرهنگی، دوره 8، شماره 3 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

میلاذ پوررجبی - دانشجوی دکترای جامعه شناسی دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

حسین میرزایی - استادیار جامعه شناسی گروه علوم اجتماعی دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

محمدجواد یداللهی زاده - دانشجوی دکترای جامعه شناسی دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

امروزه صنایع فرهنگی از اهمیت روزافزونی برخوردار است و در آینده اقتصاد و فرهنگ جهان نیز نقش کلیدی‌ای بازی خواهد کرد. هدف عمده کشورهایی که آینده اقتصادی خود را برپایه صنایع فرهنگی برنامه‌ریزی می‌کنند، نخست، حفظ و گسترش فرهنگ خودی و سپس، پویایی اقتصادی است. با درنظر گرفتن هندسه اجتماعی و فرهنگی انقلاب اسلامی ایران، حفظ و گسترش فرهنگ خودی در اولویت قرار دارد و برای رسیدن به این هدف باید به سیاستگذاری در صنایع فرهنگی پرداخت. افزون‌براین، با توجه به اینکه برنامه‌ریزی سال‌های اخیر اقتصاد ایران در راستای اقتصاد مقاومتی است، پویایی صنایع فرهنگی می‌تواند به رشد درون‌زای اقتصادی کشور کمک کند و در نتیجه، در راستای اجرایی شدن اقتصاد مقاومتی به‌کار آید. این پژوهش از طریق تحلیل مضمون 35 مصاحبه عمیق با متخصصان و دست‌اندرکاران صنایع فرهنگی انجام شده است. با استفاده از روش تحلیل مضمون، 4 مضمون کلی به‌عنوان شاخص صنایع فرهنگی شناسایی شده‌اند که عبارتند از: گسترش گفتمان انقلاب اسلامی، پویایی اقتصاد شهری، مردمی بودن، و مشارکتی بودن. همچنین، هریک از مضمون‌ها در 5 حوزه کلیدی برای بهره‌برداری از صنایع فرهنگی بومی، شناسایی شده است که شامل حوزه‌های تولید، زیرساخت، بازار، سرمایه‌گذاری، و آموزش و پرورش حرفه‌ای است و ذیل هریک، راهبردها و پیشنهادهایی ارائه شده است. مهم‌ترین پیشنهادهای مطرح‌شده شامل مواردی مانند ایجاد برنامه سرمایه‌گذاری در فناوری‌های جدید، ایجاد نظام ثبت آثار و خلاقیت‌های فرهنگی و هنری شهر، ایجاد دبیرخانه یا شورای توسعه صنایع فرهنگی، و ایجاد صندوق سرمایه‌های خطرپذیر است.

کلمات کلیدی:

گفتمان انقلاب اسلامی، سیاستگذاری فرهنگی، صنایع فرهنگی، تحلیل مضمون

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1136794>

